

stompjes te tonen. Veertien jaar geleden verloor hij, op de terugweg van de top van de Nevado Sajama (6.542 meter) in Bolivia, de helft van zijn beide voeten - en twee vrienden.

MAANDAG 1 SEPTEMBER

Wilfried serveerde het ontbijt om zeven uur. Rond de hut hingen de toppen in de mist. De laatste dag zouden we via de Straussteig gaan. De oudste klettersteig van de Alpen uit 1890 was niet al te moeilijk. Wel waren er kabels en ladders langs afgronden en steile puinhellingen. *Trittsicherheit* en *Schwinfreiheit* vereist, meldde de routebeschrijving in onze gids.

Tijdens het ontbijt viel ons een briefje aan de deur van de eetzaal op: *Straussteig gesperrt*. Wat was er gebeurd? Wilfried sprak over rotsblokken van tachtig kubieke meter die waren losgekomen en op de route konden vallen.

Wat nu? Wilfried keek ons aan en zei: "Ach, jullie zijn ervaren bergklimmers. Jullie mogen er van mij wel door. Eén voor één en niet te lang dralen onder die rotsen, oké?" Altijd luisteren naar de beheerder van de hut. Een Duits stel dat ook in de hut had overnacht zei: "Dan kunnen wij morgen in de krant lezen hoe vijf Hollanders verongelukt nadat zij een *gesperrte Steig* probeerden te nemen." Het drong nauwelijks tot ons door: de verleiding van de uitdaging was te groot. Met z'n vijven gingen we op weg, door de mist.

Maar naarmate de Straussteig naderde, groeide de twijfel. Eén van ons opperde

Dit zijn van die momenten dat het mis kan gaan. Op 2.700 meter hoogte worden verschillen in karakters uitvergroot. Veel ongelukken gebeuren ná zo'n moment, als de uitdaging het heeft gewonnen van de rede.

Uiteindelijk gaven de twee doorzetters toe: we gingen het doen zoals we hadden afgesproken. Samen uit, samen thuis. We keerden om.

Maar één van de twee doorzetters was kwaad. Hij liep weg. Drie uur later pas troffen we hem weer.

"Waarom liep je bij ons vandaan als een klein, boos kind?"

"Ik was niet boos. Ik was teleurgesteld."

"Ach hou op, je praat als een politicus."

De crisis was duidelijk nog niet voorbij. Maar het belangrijkste was: we waren weer samen. En het was goed gegaan.

Nog wel. Want in het dal wachtte een nieuwe uitdaging: de Alpin-Live-Übungsklettersteig. In het begin tamelijk moeilijk, daarna extreem moeilijk. Hoe hoger, hoe zwaarder - maar op veertig, zestig en tachtig meter hoogte wél met de mogelijkheid om via een andere route terug te klimmen. De beide bovenste stukken waren *für echten Könnern vorbehalten*, waarschuwde de routebeschrijving.

De twee die de eerste keer hadden willen doorlopen, besloten nu echt door te klimmen. De andere drie vonden het prima, veel zwaarder moest het niet worden. Met z'n drieën klommen we naar beneden, wat nog een hele toestand was: de terugweg

Ik was niet boos, maar teleurgesteld. Ach hou op, je praat als een politicus

was zo mogelijk nog moeilijker dan de heenweg, met gladde, steile wanden en weinig richels voor voeten en handen. Maar het lukte.

Intussen bleken de twee die verder waren geklommen de zwaarte van de bovenste stukken te hebben onderschat. Een overhangende rots was onneembaar. Terug was moeilijk, zo niet onmogelijk. Van beneden zagen we dat ze in de problemen zaten. Het begon te regenen, de rotsen werden glibberig en het schemerde al. Wat konden we doen? Toekijken, meer niet. Toen, als reddende engelen, kwam er een groepje klimmers aanlopen met touwen bij zich. Andreas Essel, brandweerman uit Bad Soden-Salmünster, wilde wel gaan kijken hoe de situatie boven was. Met zijn vrienden klom hij tegen de wand op. Wat later rolde de Duitser zijn touw uit en hielp de Heerlense klimmers over de moeilijkste passages.

Na afloop gingen de twee op de foto met hun 'redder'. Op de foto kijken ze trots en zwaaien naar de cameraman. Heelhuids weer beneden!

's Avonds, met schnitzel en Weizenbier op tafel, woedde de discussie over elkaars gedrag voort. De afspraken van thuis waren boterzacht gebleken. Iedereen had zijn eigen kijk op veiligheid.

Iemand zei: "De verschillen in ambitie zijn wel groot."

En iemand anders, toen de schnitzel op was: "Waarom hebben we niet meteen tegen die huttenbeheerder gezegd dat we niet langs die afgesloten route zouden lopen?" Het antwoord daarop wist iedereen aan tafel: mannen van eind veertig en hun ambitie.

Dit artikel is eerder verschenen in NRC Handelsblad op 8 september 2008

Mannen van eind veertig en hun ambitie ...

voorzichtig: "Een route die gesloten is wegens instortingsgevaar, moeten we dat wel doen? Waarom zouden we dat extra risico lopen?"

De twijfel sloeg om in een besluit: "Het spijt me, ik doe het niet."

Drie van de vijf bleken er net zo over te denken. De twee anderen wilden doorlopen. "We kunnen ons toch splitsen? Dan lopen wij door en gaan jullie via de normale weg." De afspraak was: met z'n vijven terug als er één niet verder durft of wil. Die afspraak leek vervlogen in de koude bergwind die opstak. Staande voor het begin van de Straussteig hing in de groep een crisissfeer.

Zouden we het doen? We besloten het te proberen. Althans: het eerste deel, daarna zouden we wel kijken. Samen gingen we omhoog. En ja, het was zoals de routebeschrijving had voorspeld: *für echten Könnern*. De rotsen eisten zwaar armenwerk en acrobatische spreidstanden. We klommen veertig meter en kwamen uit bij de eerste mogelijkheid om terug te klimmen. Voor de tweede keer die dag diende zich toen een moment aan waarop we als groep moesten besluiten: door of terug. En wat de eerste keer nog lukte, lukte toen niet meer. Vergeten waren de thuis gemaakte afspraken en de goede voorne-